

**† Cardinal Lucian
prin harul și mila Bunului Dumnezeu,
Arhiepiscop și Mitropolit
al Arhiepiscopiei de Alba Iulia și Făgăraș,
Arhiepiscop Major
al Bisericii Române Unită cu Roma, Greco-Catolică,
în deplină comuniune de credință
cu Sfântul Scaun Apostolic al Romei**

**Onoratului cler împreună slujitor,
cuvioșilor călugări și călugărițe,
iubiților credincioși greco-catolici
și tuturor creștinilor iubitori de Dumnezeu**

Iubiți credincioși,

De două milenii încoace, Isus Cristos Cel Înviat luminează întunecimile omenirii întregi. Cu puterea Lui se nimicește frica oamenilor de-a lungul veacurilor și se spulberă neîncrederea celor care se îndoiesc: „Nu vă temeți... Eu sunt cu voi”. Sărbătoare a Sărbătorilor, Învierea Domnului este momentul suprem de har și de înnoire ce ne provoacă și ne cheamă să aprofundăm temeliile credinței noastre. Din cele mai vechi timpuri și până astăzi, Învierea Domnului este piatră de poticnire pentru toți cei care, neputând cuprinde taina și planul de mântuire hotărât de Dumnezeu, preferă să se refugieze în agnosticism sau în superstiție. Este și astăzi prilej de sminteală pentru cei ce ajung să respingă tot ceea ce rațiunea lor, limitată de condiția umană, nu poate să înțeleagă și să pătrundă.

Noi în schimb, ucenici ai Celui Înviat, ne-am regăsit în biserică de-a lungul Săptămânii Mari, pentru a medita la misterul mântuirii și la profunda legătură cu viața noastră concretă. Am meditat la rugăciunea lui Isus în Grădina Măslinilor și apoi la tăcerea Lui în fața lui Pilat și a Sinedriului. Am fost alături de El la Ana și la Caiafa. Am urmat-o pe Maica Durerilor, însoțindu-și Fiul spre patimă. L-am părăsit și noi, cu toții, precum Apostolii, cuprinși de frică și de îndoială, și ne-am ascuns în gălăgia satelor și a orașelor noastre, pentru a nu mai auzi strigătele mulțimii, și nici biciuirile din curtea atâtor succesori moderni ai lui Pilat. L-am urmat pe calea Crucii Lui, dar de departe, înspăimântați fiind de ceea ce se întâmplă, și ne-am gândit la crucile noastre. Priveam la ramurile de finic care zăceau încă pe jos de duminica

trecută și nu ne venea să credem că de la „Osana” până la „Răstignește-L”, nu e decât un mic pas, în Evanghelie ca și în viața noastră. Copleșiți de spaimă, am rostit poate și noi de multe ori acea josnică minciună, că nu avem alt împărat decât numai pe Cezarul. „Săvârșitu-s-a”, a strigat Cel Răstignit și noi i-am cântat Prohodul, înfricoșați văzând cum Cel ce este Viață, în mormânt se pune. Am auzit tânguirea Bisericii în Sâmbăta cea Sfântă, îndemnându-ne: „Să tacă tot trupul omenesc și să stea cu frică și cu cutremur, și nimic pământesc întru sine să nu gândească” și am stat astfel împietriți în fața lespezii celei de piatră care Îi pecetluia mormântul, acolo, în grădina unde totul părea că s-a sfârșit. Acea noapte însă, avea să fie diferită de toate celelalte nopți: noaptea eliberării, noaptea biruinței, în care Isus cu moartea Lui, moartea noastră a călcat-o. Ceva cu totul extraordinar și cu totul de neînțeles s-a petrecut în acel mormânt nou, tăiat în stâncă, în care giulgiul și marama poartă pe vecie pecetea unei Lumini care a imprimat pe pânză în mod inexplicabil un Chip.

Iubiți frați și surori în Cristos,

Sfântul Părinte Papa Francisc, în Mesajul de Paști din anul trecut spunea: „noi, creștinii credem și știm că învierea lui Cristos este adevărata speranță a lumii, cea care nu dezamăgește. Este puterea bobului de grâu, cea a iubirii care se coboară și se dăruiește până la capăt și care reînnoiește cu adevărat lumea”.

Isus cel Înviat o trimite pe Maria să vestească ucenicilor și prin ei nouă tuturor, că misiunea Lui continuă prin cei ce cred și îi acceptă Cuvântul: „Mergi la frații Mei și le spune: Mă sui la Tatăl Meu și Tatăl vostru și la Dumnezeu Meu și Dumnezeu vostru” (In. 20,17). De aceea și noi, „având împrejurul nostru atâta nor de mărturii, să lepădăm orice povară și păcatul ce grabnic ne împresoară și să alergăm cu stăruință în lupta care ne stă înaintea” (Ev 12,1). De la Diaconul Ștefan și până la episcopii noștri greco-catolici, aceasta este credința noastră. Exemplul lor trebuie să ne întărească și pe noi astăzi, când ne pregătim să îl întâmpinăm pe Sfântul Părinte Papa Francisc care pe 2 iunie 2019 îi va beatifica la Blaj pe martirii noștri uciși din ură față de credință. „Dacă vă urăște pe voi lumea să știți că pe Mine mai înainte decât pe voi M-a urât... Dacă M-au prigonit pe Mine și pe voi vă vor prigoni” (In 15,18.20). Se cuvine ca mărturia lor să fie călăuză și speranță noilor generații, spre întărire în vremurile tulburi pe care le trăim. Jertfa lor, sângele lor vărsat din dragoste pentru Cristos și pentru Biserică, pune în lumină importanța martiriului și a jertfei într-o societatea lichidă și permisivă ca și cea în care trăim.

Episcopii greco-catolici au acceptat martiriul, alegând calea cea grea, dar recunoscând în aceasta glasul și voia Divinului lor Învățător. Ei știau că Biserica lor nu avea cum să fie nimicită, ci va dăinui în ciuda oricăror calcule, uneltiri și

strategii. În felul acesta, ei au asigurat continuitatea Bisericii lor în cel mai sigur mod posibil, încredințați fiind de cuvântul Celui care ne-a făgăduit că Biserica cea adevărată nu va fi biruită nicicând.

Iubiți credincioși,

Învierea lui Isus este adevărata speranță a lumii. Nu este un optimism gol de sens, ci este certitudinea că moartea nu mai reprezintă ultimul cuvânt al existenței oamenilor. Există ceva care trece dincolo de mormânt: este cuvântul Învierii. Alături de Maica Sfântă și de Biserica întreagă, primim lumină de la Cel care ne îndeamnă: „Îndrăzniți, Eu am biruit lumea!”, spre a ne împărtăși cu toții din bucuria cea mare a Învierii Sale.

Dimpreună cu Preasfinția Sa Claudiu, Episcopul Curiei Arhiepiscopiei Majore, Vă doresc tuturor sărbători pascale binecuvântate.

Cristos a înviat!
Adevărat a înviat!

† **Cardinal Lucian**
Arhiepiscop și Mitropolit
Arhiepiscop Major

Data în Blaj, la 28 Aprilie,
Sărbătoarea Învierii Domnului nostru Isus Cristos
Anul Domnului 2019